HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

6 februarie 2014*

„Trimitere preliminară — Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 — Măsuri care vizează împiedicarea introducerii pe piață a mărfurilor contrafăcute și a mărfurilor piratate — Articolul 2 — Domeniul de aplicare al regulamentului — Vânzare în scop privat dintr-un stat terț, pe internet, a unui ceas de mână contrafăcut către un particular care are reședința într-un stat membru — Confiscarea ceasului de către autoritățile vamale la intrarea pe teritoriul statului membru — Legalitatea confiscării — Condiții — Condiții care privesc atingerea adusă drepturilor de proprietate intelectuală — Directiva 2001/29/CE — Articolul 4 — Distribuire către public — Directiva 2008/95/CE — Articolul 5 — Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Articolul 9 — Utilizare în comerț”

În cauza C-98/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Højesteret (Danemarca), prin decizia din 25 februarie 2013, primită de Curte la 27 februarie 2013, în procedura

Martin Blomqvist

împotriva

Rolex SA,

Manufacture des Montres Rolex SA,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnii J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.-C. Bonichot (raportor) și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru M. Blomqvist, de J. Petersen, advokat;

— pentru Rolex SA și pentru Manufacture des Montres Rolex SA, de K. Dyekjær și de T. Mølsgaard, advokater;

* Limba de procedură: daneza.

— pentru guvernul eston, de N. Grünberg și de M. Linntam, în calitate de agenți;

— pentru guvernul francez, de D. Colas și de B. Beaupère-Manokha, în calitate de agenți;

— pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de M. Clausen și de F. W. Bulst, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentului (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (JO L 196, p. 7, Ediție specială, 02/vol. 16, p. 18, denumit în continuare „Regulamentul vamal”), a articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230, rectificare în JO 2008, L 314, p. 16, denumită în continuare „Directiva privind dreptul de autor”), a articolului 5 alineatele (1) și (3) din Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, p. 25, denumită în continuare „Directiva privind mărcile”) și a articolului 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul privind marca comunitară”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Blomqvist, pe de o parte, și Rolex SA și Manufacture des montres Rolex SA (denumite în continuare, împreună, „Rolex”), pe de altă parte, cu privire la distrugerea unui ceas de mână contrafăcut confiscat de autoritățile vamale pe care domnul Blomqvist l-a cumpărat prin intermediul unui site internet chinezesc de vânzări online.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul vamal

3 Considerentele (2) și (8) ale Regulamentului vamal prevăd:

„(2) Comercializarea mărfurilor contrafăcute, a mărfurilor piratate și, în general, comercializarea tuturor mărfurilor care încalcă drepturile de proprietate intelectuală aduce un prejudiciu semnificativ producătorilor și comercianților care respectă legea, precum și titularilor de drepturi și înșală consumatorii, supunându-i uneori unor riscuri în ceea ce privește sănătatea și siguranța lor. Prin urmare, în măsura în care este posibil, introducerea pe piață a unor astfel de mărfuri ar trebui împiedicată și, în acest sens, ar trebui adoptate măsuri care să permită contracararea eficientă a acestei activități ilicite, fără a limita totuși libertatea comerțului legitim. Acest obiectiv se alătură de altfel eforturilor întreprinse în acest sens pe plan internațional.

[...]

(8) În momentul în care se inițiază o procedură prin care să se determine dacă a fost încălcat un drept de proprietate intelectuală în conformitate cu legislația unui stat membru, procedura în cauză se desfășoară în conformitate cu criteriile utilizate pentru a stabili dacă mărfurile produse în statul membru în cauză încalcă drepturile de proprietate intelectuală. Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor statelor membre privind competențele jurisdicționale și procedurile judiciare."

4 Articolul 1 din acest regulament prevede:

„(1) Prezentul regulament stabilește condițiile de intervenție a autorităților vamale atunci când există suspiciuni că mărfurile ar putea fi mărfuri care aduc atingere drepturilor de proprietate intelectuală în următoarele situații:

[...]

(b) când sunt descoperite cu ocazia unui control asupra mărfurilor care sunt introduse pe teritoriul vamal al Comunității sau părăsesc acest teritoriu în conformitate cu articolele 37 și 183 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 [al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58)], [...]

(2) Prezentul regulament stabilește, de asemenea, măsurile care trebuie luate de către autoritățile vamale atunci când se stabilește că mărfurile menționate la alineatul (1) aduc atingere drepturilor de proprietate intelectuală."

5 Articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din același regulament au următorul cuprins:

„În sensul prezentului regulament, prin «mărfuri care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală» se înțelege:

(a) «mărfuri contrafăcute», și anume:

(i) mărfurile, inclusiv ambalajul acestora, pe care a fost aplicată, fără autorizație, o marcă comercială care este identică cu marca comercială valabil înregistrată pentru același tip de mărfuri sau care nu poate fi deosebită prin aspectele sale esențiale de marca comercială respectivă și care, din acest motiv, aduce atingere drepturilor titularului mărcii în cauză, în conformitate cu dreptul comunitar, în special Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară [JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146] sau în temeiul dreptului național al statului membru în care a fost depusă cererea de intervenție a autorităților vamale;

[...]

(b) «mărfurile piratate», și anume mărfurile care sunt sau care conțin copii fabricate fără consimțământul titularului dreptului de autor sau al unui drept conex sau al titularului unui drept privind desenul sau modelul, înregistrat sau nu în temeiul dreptului național sau al unei persoane autorizate în mod corespunzător de către titular în țara de producție în cazul în care realizarea copiilor în cauză aduce atingere dreptului în cauză în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele comunitare [JO 2002, L 3, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 70] sau cu dreptul național al statului membru în care este depusă cererea de intervenție a autorităților vamale."

6 Articolul 9 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Atunci când un birou vamal [...] constată [...] că mărfurile care se află în una dintre situațiile prevăzute la articolul 1 alineatul (1) sunt suspectate că aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală [...], acesta suspendă acordarea liberului de vamă pentru mărfurile în cauză sau procedează la reținerea lor."

7 Potrivit articolului 10 primul paragraf din Regulamentul vamal:

„Pentru a se stabili dacă a fost încălcat un drept de proprietate intelectuală în conformitate cu dreptul național, se aplică dispozițiile legale în vigoare în statul membru pe teritoriul căruia mărfurile se află în una dintre situațiile prevăzute la articolul 1 alineatul (1)."

8 Potrivit articolului 17 alineatul (1) din acest regulament:

„Fără a aduce atingere celorlalte căi de atac de care dispune titularul, statele membre iau măsurile necesare pentru a permite autorităților competente:

(a) să distrugă, în conformitate cu dispozițiile pertinente ale dreptului național, mărfurile recunoscute ca mărfuri care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală sau să le epuizeze în afara circuitelor comerciale, astfel încât să evite să cauzeze un prejudiciu titularului, fără nicio indemnizație de orice fel, cu excepția cazurilor în care legislația națională prevede altfel, și fără nicio cheltuială pentru tezaurul public;

[...]"

Directiva privind dreptul de autor

9 Articolul 4 alineatul (1) din Directiva privind dreptul de autor are următorul cuprins:

„Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice formă de distribuire către public, prin vânzare sau prin altă modalitate, a originalului operei sau a copiilor acestuia."

Directiva privind mărcile

10 Potrivit articolului 5 alineatele (1) și (3) din Directiva privind mărcile:

„(1) Marca înregistrată conferă titularului său următoarele drepturi exclusive. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără consimțământul său, în cadrul comerțului:

(a) un semn identic mărcii [...];

[...]

(3) În temeiul alineatelor (1) și (2), poate fi interzis, printre altele

[...]

(b) să se ofere produsele, să fie comercializate sau să fie deținute în acest scop sau să se ofere sau să se furnizeze servicii sub acest semn;

(c) să se importe sau să se exporte produsele sub acest semn;

[...]”

Regulamentul privind marca comunitară

11 Potrivit articolului 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul privind marca comunitară:

„(1) O marcă comunitară conferă titularului său un drept exclusiv. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără acordul său, în comerț:

(a) un semn identic cu marca [...];

[...]

(2) În temeiul alineatului (1) pot fi interzise, printre altele, următoarele:

[...]

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

(c) importul sau exportul de produse sub acest semn;

[...]”

Dreptul danez

12 Potrivit articolului 2 alineatele 1 și 3 din Legea privind drepturile de autor (ophavsretsloven), în versiunea sa rezultând din Legea consolidată nr. 202 (lovbekendtgørelse nr. 202) din 27 februarie 2010, care a transpus Directiva privind dreptul de autor:

„1. Sub rezerva limitelor impuse de prezenta lege, dreptul de autor cuprinde dreptul exclusiv de a dispune de operă prin reproducere și de a o pune la dispoziția publicului, în forma originală sau într-o formă modificată, tradusă sau adaptată într-un alt gen literar sau artistic sau potrivit unei alte tehnici.

[...]

3. Opera este pusă la dispoziția publicului din momentul în care

1) copiile operei sunt oferite spre vânzare, închiriere sau împrumut ori sunt difuzate în orice mod publicului;

2) copiile operei sunt prezentate public sau

3) opera este prezentată public.”

13 Potrivit articolului 4 alineatele 1 și 3 din Legea privind mărcile (varemærkeloven), în versiunea rezultând din Legea consolidată nr. 109 (lovbekendtgørelse nr. 109) din 24 ianuarie 2012, care a transpus Directiva privind mărcile:

„1. Titularul mărcii poate interzice altora, care nu au consimțământul său, să utilizeze semnul în scop comercial, dacă

1) semnul este identic cu marca, iar produsul sau serviciul pentru care semnul este destinat să fie utilizat are aceeași natură cu produsul sau serviciul pentru care este protejată marca ori

2) semnul este identic sau asemănător cu marca, iar produsele sau serviciile sunt de aceeași natură sau de o natură asemănătoare, cu condiția să existe un risc de confuzie, inclusiv probabilitatea să existe o legătură cu marca.

[...]

3. Se consideră utilizare în scop comercial în special:

1) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalajul acestora;

2) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

3) importul sau exportul de produse sub acest semn sau

4) utilizarea semnului în documentele de afaceri și publicitate."

14 Potrivit articolului 5 din Legea consolidată nr. 1047 privind aplicarea Regulamentului Uniunii Europene privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (lovbekendtgørelse nr. 1047 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder) din 20 octombrie 2005:

„[1.] Destinatarul mărfurilor poate, în cadrul unei proceduri, în sensul articolului 9 din [Regulamentul vamal], să solicite instanței să constate dacă sunt îndeplinite condițiile de suspendare a liberului de vamă în conformitate cu acest articol. Instanța poate acorda liberul de vamă pentru produsele în cauză.

2. Destinatarul mărfurilor nu poate ataca decizia administrației fiscale și vamale privind suspendarea liberului de vamă în fața unei autorități administrative superioare."

15 Articolul 4 din Ordinul nr. 12 privind aplicarea Regulamentului Uniunii Europene privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (bekendtgørelse nr. 12 om anvendelse af Det Europæiske Fællesskabs forordning om toldmyndighedernes indgriben over for varer, der mistænkes for at krænke visse intellektuelle ejendomsrettigheder, og om de foranstaltninger, som skal træffes over for varer, der krænker sådanne rettigheder) din 9 ianuarie 2006 prevede următoarele:

„[1.] Mărfurile despre care se constată că aduc atingere unor drepturi de proprietate intelectuală, în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) din [Regulamentul vamal], sunt reținute de trezorerie în vederea distrugerii. Distrugerea se efectuează potrivit condițiilor prevăzute la articolul 17 alineatul (1) litera (a) din acest regulament.

2. Nu se plătește nicio despăgubire pentru distrugerea produselor în conformitate cu alineatul (1)."

Litigiul principal și întrebările preliminare

16 În ianuarie 2010, domnul Blomqvist, cu reședința în Danemarca, a comandat, prin intermediul unui site internet chinezesc de vânzări online, un ceas de mână descris ca fiind marca Rolex. Comanda și plata au fost efectuate pe pagina de internet în limba engleză a acestui vânzător online. El a expediat din Hong Kong ceasul prin colet poștal.

17 Pachetul a făcut obiectul unui control al autorităților vamale la momentul la care a ajuns în Danemarca. Acestea au suspendat vămuirea, având suspiciuni de contrafacere a ceasului de mână original, marca Rolex, și de încălcare a drepturilor de autor asupra modelului în discuție. La 18 martie 2010, Rolex și domnul Blomqvist au fost informate în acest sens de autoritățile vamale.

18 Rolex a solicitat atunci, în conformitate cu procedura prevăzută de Regulamentul vamal, ca suspendarea vămuirii să fie menținută, după ce a constatat că era vorba efectiv despre o contrafacere, și a solicitat domnului Blomqvist consimțământul pentru distrugerea ceasului de către autoritățile vamale.

19 Domnul Blomqvist s-a opus acestei distrugeri, invocând faptul că a cumpărat ceasul în mod legal.

20 Rolex a sesizat în consecință Sø- og Handelsretten (Tribunalul Comercial) cu o acțiune având ca obiect obligarea domnului Blomqvist să accepte suspendarea vămuirii și distrugerea ceasului fără despăgubire. Această instanță a admis cererea formulată de Rolex.

21 Domnul Blomqvist a formulat apel la Højesteret. Acesta ridică problema existenței încălcării unui drept de proprietate intelectuală, într-o situație precum cea în speță, condiție necesară aplicării Regulamentului vamal, dat fiind că pentru aplicarea dispozițiilor acestui regulament trebuie, pe de o parte, să fie vorba despre o încălcare a dreptului de autor sau a unui drept de marcă protejat în Danemarca și, pe de altă parte, ca încălcarea invocată să fi avut loc în același stat membru. Din moment ce s-a stabilit că domnul Blomqvist a cumpărat ceasul de mână pentru uz personal și că nu a încălcat legile daneze privind dreptul de autor și privind mărcile, pentru instanța de trimitere se ridică problema dacă vânzătorul a încălcat dreptul de autor și dreptul privind mărcile în Danemarca. În consecință și având în vedere jurisprudența Curții (Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal și alții, C-324/09, Rep., p. I-6011, Hotărârea din 1 decembrie 2011, Philips, C-446/09 și C-495/09, Rep., p. I-12435, și Hotărârea din 21 iunie 2012, Donner, C-5/11), Højesteret ridică problema dacă, în speță, este vorba despre distribuire către public, în sensul Directivei privind dreptul de autor, și despre o utilizare în comerț, în sensul Directivei privind mărcile și al Regulamentului privind marca comunitară.

22 În aceste condiții, Højesteret a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 4 alineatul (1) din Directiva [privind dreptul de autor] trebuie interpretat în sensul că reprezintă «distribuire către public» într-un stat membru a unor mărfuri protejate prin dreptul de autor împrejurarea că o întreprindere încheie, prin intermediul unui site internet dintr-o țară terță, un contract de vânzare și de expediere de mărfuri către un cumpărător privat, cu o adresă, cunoscută de vânzător, în statul membru în care produsele sunt protejate prin dreptul de autor, primește plata pentru bunurile în discuție și le expediază cumpărătorului la adresa convenită sau există o condiție suplimentară în situația respectivă în sensul că, înainte de vânzare, mărfurile trebuie să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități direcționate către consumatorii din statul membru în care bunurile sunt livrate sau sunt afișate pe un site internet destinat consumatorilor din acel stat?

2) Articolul 5 alineatele (1) și (3) din Directiva [privind mărcile] trebuie interpretat în sensul că reprezintă «utilizare în cadrul comerțului» a unei mărci într-un stat membru împrejurarea că o întreprindere încheie, prin intermediul unui site internet dintr-o țară terță, un contract de vânzare și de expediere de mărfuri care poartă marca respectivă către un cumpărător privat, cu o adresă, cunoscută de vânzător, în statul membru în care este înregistrată marca, primește plata pentru bunurile în cauză și le expediază cumpărătorului la adresa convenită sau există o condiție suplimentară în situația respectivă în sensul că, înainte de vânzare, mărfurile trebuie să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități direcționate către consumatorii din statul membru în care bunurile sunt livrate sau sunt afișate pe un site internet destinat consumatorilor din acel stat?

3) Articolul 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul [privind marca comunitară] trebuie interpretat în sensul că reprezintă «utilizare în comerț» a unei mărci într-un stat membru împrejurarea că o întreprindere încheie, prin intermediul unui site internet dintr-o țară terță, un contract de vânzare și de expediere de mărfuri care poartă marca comunitară, către un cumpărător privat, cu o adresă, cunoscută de vânzător, într-un stat membru, primește plata pentru bunurile în cauză și le expediază cumpărătorului la adresa convenită sau există o condiție suplimentară în situația respectivă în sensul că, înainte de vânzare, mărfurile trebuie să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități direcționate către consumatorii din statul membru în care bunurile sunt livrate sau sunt afișate pe un site internet destinat consumatorilor din acel stat?

4) Articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul [vamal] trebuie interpretat în sensul că o condiție pentru punerea în aplicare într-un stat membru a dispozițiilor privind împiedicarea punerii în liberă circulație și distrugerea «mărfurilor piratate» este aceea ca «distribuirea către public» să fi avut loc în statul membru în conformitate cu aceleași criterii precum cele menționate în răspunsul la prima întrebare?

5) Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul [vamal] trebuie interpretat în sensul că o condiție pentru punerea în aplicare într-un stat membru a dispozițiilor privind împiedicarea punerii în liberă circulație și distrugerea «mărfurilor contrafăcute» este aceea ca «utilizarea în cadrul comerțului" să fi avut loc în statul membru în conformitate cu aceleași criterii precum cele menționate în răspunsurile la a doua și la a treia întrebare?"

Cu privire la întrebările preliminare

23 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, prin intermediul întrebărilor formulate, instanța de trimitere solicită clarificarea noțiunii „distribuire către public" în sensul articolului 4 alineatul (1) din Directiva privind dreptul de autor, precum și a noțiunii „utilizare în cadrul comerțului" în sensul articolului 5 alineatele (1) și (3) din Directiva privind mărcile și al articolului 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul privind marca comunitară pentru a putea aprecia, în cauza principală, existența unei atingeri aduse unui drept de proprietate intelectuală.

24 Potrivit definiției noțiunilor „mărfuri contrafăcute" și „mărfuri piratate", care figurează la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul vamal, aceste noțiuni privesc atingerile aduse unei mărci, unui drept de autor sau unui drept conex sau chiar unui desen sau model industrial care se aplică în temeiul reglementării Uniunii ori în temeiul dreptului intern al statului membru în care au intervenit autoritățile vamale. Rezultă că sunt vizate numai atingerile aduse drepturilor de proprietate intelectuală conferite de dreptul Uniunii și de dreptul național al statelor membre (a se vedea Hotărârea Philips, citată anterior, punctul 50).

25 Regulamentul vamal nu instituie în această privință niciun criteriu nou care să permită verificarea existenței unei atingeri aduse drepturilor de proprietate intelectuală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2006, Montex Holdings, C-281/05, Rec., p. I-10881, punctul 40). O astfel

de atingere nu poate fi, așadar, invocată pentru a justifica intervenția autorităților vamale în temeiul acestui regulament decât dacă vânzarea mărfurilor respective este susceptibilă să aducă atingere drepturilor conferite în condițiile prevăzute de Directiva privind dreptul de autor, de Directiva privind mărcile și de Regulamentul privind marca comunitară.

26 În aceste condiții, întrebările preliminare trebuie să fie interpretate în sensul că instanța de trimitere urmărește să afle dacă din Regulamentul vamal rezultă că, pentru ca titularul unui drept de proprietate intelectuală asupra mărfurilor vândute unei persoane care are reședința pe teritoriul unui stat membru prin intermediul unui site internet de vânzări online dintr-o țară terță să beneficieze de protecția garantată acestui titular prin regulamentul menționat în momentul în care mărfurile în discuție intră pe teritoriul acestui stat membru, este necesar ca această vânzare să fie considerată în statul membru respectiv o formă de distribuire către public sau de utilizare în cadrul comerțului. Instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă, înainte de vânzare, mărfurile trebuie să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități adresate consumatorilor din același stat.

27 În această privință, trebuie amintit că, pe de o parte, în temeiul Directivei privind mărcile și al Regulamentului privind marca comunitară, titularul unei mărci are dreptul să interzică utilizarea de către un terț, fără consimțământul său, a unui semn identic cu marca respectivă, atunci când această utilizare are loc în cadrul comerțului, privește produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată marca și aduce atingere sau poate aduce atingere funcțiilor mărcii (Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, Rep., p. I-2417, punctul 49 și jurisprudența citată).

28 Pe de altă parte, în conformitate cu Directiva privind dreptul de autor, autorul are dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice orice formă de distribuire către public, prin vânzare sau prin altă modalitate, a originalului operei sau a copiilor acestuia. Distribuirea către public se caracterizează printr-o serie de operațiuni care se întind, cel puțin, de la încheierea unui contract de vânzare până la executarea acestuia prin livrarea către un membru al publicului. Un comerciant răspunde pentru orice operațiune, realizată de el însuși sau în numele său, care dă naștere unei „distribuiri către public” într-un stat membru în care bunurile distribuite sunt protejate prin dreptul de autor (a se vedea în acest sens Hotărârea Donner, citată anterior, punctele 26 și 27).

29 În aceste condiții, dreptul Uniunii impune ca această vânzare să fie considerată pe teritoriul unui stat membru o formă de distribuire către public, în sensul Directivei privind dreptul de autor, sau de utilizare în cadrul comerțului, în sensul Directivei privind mărcile și al Regulamentului privind marca comunitară. Trebuie să se considere că o astfel de distribuire către public există în cazul încheierii unui contract de vânzare și de expediere.

30 Nu se contestă că, în cauza principală, Rolex este titularul, în Danemarca, al drepturilor de autor și al drepturilor privind mărcile pe care le revendică și că ceasul de mână care face obiectul acestei cauze constituie o marfă contrafăcută și o marfă piratată în sensul articolului 2 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul vamal. Nu se contestă nici că Rolex era în drept să invoce atingerea adusă drepturilor sale pentru cazul în care această marfă ar fi fost pusă în vânzare de un comerciant cu sediul în acest stat membru, deoarece, cu ocazia unei astfel de vânzări, efectuată ca act de comerț, s-ar fi făcut uz, la momentul unei distribuiri către public, de drepturile sale în cadrul comerțului. Așadar, pentru a răspunde la întrebările adresate, rămâne de verificat dacă un titular de drepturi de proprietate intelectuală, cum este Rolex, poate pretinde aceeași protecție a drepturilor sale în cazul în care, precum în cauza principală, marfa în discuție a fost vândută prin intermediul unui site internet de vânzări online dintr-o țară terță pe teritoriul căreia această protecție nu își are aplicabilitate.

31 Desigur, este adevărat că simpla accesibilitate a unui site internet pe teritoriul acoperit de această protecție nu este suficientă pentru a se concluziona în sensul că ofertele de vânzare afișate pe acest site sunt destinate consumatorilor aflați pe acest teritoriu (a se vedea Hotărârea L’Oréal și alții, citată anterior, punctul 64).

32 Totuși, Curtea a statuat deja că poate exista o încălcare a drepturilor astfel protejate atunci când, chiar înainte de a ajunge pe teritoriul acoperit de această protecție, mărfurile provenite din țări terțe fac obiectul unui act comercial îndreptat spre consumatorii situați pe acest teritoriu, cum ar fi vânzarea, oferirea spre vânzare sau publicitatea (a se vedea în acest sens Hotărârea Philips, citată anterior, punctul 57 și jurisprudența citată).

33 Astfel, mărfurile provenite din state terțe și care constituie imitații ale unui produs protejat în Uniunea Europeană printr-un drept asupra mărcii sau copii ale unui produs protejat în Uniune printr-un drept de autor, un drept conex sau chiar un model ori un desen industrial pot aduce atingere acestor drepturi și, prin urmare, pot fi calificate drept „mărfuri contrafăcute” sau „mărfuri piratate” atunci când se dovedește că sunt destinate punerii în vânzare în Uniune, o astfel de dovadă fiind furnizată în special atunci când se demonstrează că mărfurile menționate au făcut obiectul unei vânzări către un client din Uniune, al unei oferte de vânzare sau al unei publicități adresate consumatorilor din Uniune (a se vedea în acest sens Hotărârea Philips, citată anterior, punctul 78).

34 Or, este cert că, în cauza principală, marfa în discuție a făcut obiectul unei vânzări către un client din Uniune, o astfel de situație nefiind, așadar și în orice caz, comparabilă cu cea a produselor oferite spre vânzare pe o „piață online” și nici, cu atât mai mult, cu cea a produselor introduse pe teritoriul vamal al Uniunii sub regim suspensiv. În consecință, simpla împrejurare că această vânzare a avut loc prin intermediul unui site internet de vânzări online dintr-o țară terță nu poate avea ca efect privarea titularului unui drept de proprietate intelectuală asupra mărfii care a făcut obiectul vânzării de protecția care rezultă din Regulamentul vamal, fără a fi necesar să se verifice dacă, înainte de această vânzare, o astfel de marfă a făcut, în plus, obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități adresate consumatorilor din Uniune.

35 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebările adresate că Regulamentul vamal trebuie interpretat în sensul că titularul unui drept de proprietate intelectuală asupra mărfii vândute unei persoane care are reședința pe teritoriul unui stat membru prin intermediul unui site internet de vânzări online dintr-o țară terță beneficiază, la momentul la care această marfă intră pe teritoriul statului membru amintit, de protecția garantată acestui titular de regulamentul menționat în considerarea simplei achiziționări a mărfii respective. Nu este necesar în acest sens ca, în plus, înainte de vânzare, mărfurile în discuție să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități adresate consumatorilor din același stat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală trebuie interpretat în sensul că titularul unui drept de proprietate intelectuală asupra mărfii vândute unei persoane care are reședința pe teritoriul unui stat membru prin intermediul unui site internet de vânzări online dintr-o țară terță beneficiază, la momentul la care această marfă intră pe teritoriul statului membru amintit, de protecția garantată acestui titular de regulamentul menționat în considerarea simplei

achiziționări a mărfii respective. Nu este necesar în acest sens ca, în plus, înainte de vânzare, mărfurile în discuție să fi făcut obiectul unei oferte de vânzare sau al unei publicități adresate consumatorilor din același stat.

Semnături